Recensie

Art of Performing (****)

Foto Orpheas Emirzas

Performance
Met werk van Germaine Kruip en Trajal Harrell. 10/2, Rotterdamse Schouwburg.
T/m 1/6.

Met de aftrap van de Art of Performing staat de Rotterdamse Schouwburg op zijn kop. De voorstelling Caen Amour is slim theater, met allerlei historische en culturele verwijzingen.

MIRJAM VAN DER LINDEN

Makers die lak hebben aan scheidslijnen en graag theater en beeldende kunst door elkaar husselen, daarover gaat de serie Art of Performing van de Rotterdamse Schouwburg. De aftrap was ijzersterk en zette het huis op z'n kop.

Het werk van beeldend kunstenaar Germaine Kruip, opgeleid als scenograaf, is altijd theatraal en maakt gebruik van tijd, licht en beelden die verschijnen en verdwijnen. In A Possibiltiy of an Abstraction laat ze het publiek tevergeefs wachten op dansers of acteurs. Met uitgekiend licht wordt het toneelhuis een fluïde zwart-witruimte, een filmisch universum van geometrische figuren. Beeldschoon en rustgevend.

Choreograaf en danser Trajal Harrell, ook een graag geziene gast in musea als het MoMa en het Stedelijk, is een graadje gekker en eclectischer. In de hal van de schouwburg zitten we op kussens voor een oosters aandoend blauw gebouwtje. Daarachter (we mogen er ook kijken) een walhalla aan snuisterijen en kleren. Hiermee komen de dansers, het merendeel mannen, op. Vrouwelijk hoog op hun tenen, met sensuele modellenloopjes.

Harrell deed het vaker: de dansgeschiedenis heropvoeren naar eigen inzicht en daarbij steevast spelen met genderrollen, definities van kunst en amusement en de overloop tussen verbeelding en werkelijkheid. Voor Caen Amour hebben met name de 19de-eeuwse hoochiecoochieshows en de vroeg-20ste-eeuwse moderne danspionier Loïe Fuller model gestaan. Het is slim theater, dat allerlei historische en culturele verwijzingen en clichés naar het heden trekt en verpakt in wat een simpele modeshow lijkt. Goed gedanst bovendien.